

HERKES VAHŞİ BİR HAYVANA DÖNÜŞTÜĞÜNDE
CANAVARIN KİM OLDUĞUNU BİLEMEZSİN!

DIKKAT İSİRİR

S.J.WILLS

Çeviren: Nihal Tokinan Gökçe

X-
LIB
RIS

Rob, Fraser ve Cameron'a...

BÖLÜM BİR

NİSAN-KAPATMA GECESİ

Ön verandadaki tetikleme telini onarmaya daldığım için annemin yemeğini götürmeyi neredeyse unuttuyordum. Saatin neredeyse sekize geldiğini ancak alt kattan takırtılar gelmeye başlayınca fark ettim. Sokak lambalarının cılız, sarımtırak ışığı eve kadar geliyordu ama gerek yoktu; ayın ışığı fazla fazla yetiyordu. Dolunay Tremorglade'in tepesinde yusyuvurlak ağırlığıyla durmuş, yaptığımız her şeyi gözetliyordu.

Sonunda evin dış çevresine patlayıcıları yerleştirme ve grafen ağları kontrol etme işi bitti. Hoşnutlukla doğrulup topuklarımın üstüne oturdum, rüzgârda dalgalanan fosforlu uyarı flamasına baktım. Biraz geç saate kalmış olsam da bu gecelik her şey güvendedi. Annem bilse, tehlikeli derecede geç kalmışsın derdi. Hep hiç değişmiyorsun diye yakını, ben de eninde sonunda kesinlikle değişeceğim ama bu ay değil, derim ama bunu duyunca hiç gülmez. Bu konuda şakalaşmamızı doğru bulmuyor.

Göz kapaklarım zımpara gibi hışıır hışıırdı, parmaklarım telleri kıvırmaktan acıyordu ama ayaklarımı sürüye sürüye buzdolabına gidip annemin akşam yemeğini çıkardım, kokuyu alınca her zamanki gibi burnumu buruşturdum. Aceleden rafı çok fazla çekmişim, öne doğru devrildi ve üstündeki kayıp şap diye göğsüme yapıştı. Harika.

Alt kattaki takırtılar artmıştı. Annem bu saatlerde hep olduğu gibi huysuzlanmaya başlıyordu. Yemeğini çok önce götürmüş olmalıydım ama dalıp geç kalmıştım.

Bodrum merdiveni dikti, ışık düğmesini açtım ama ışık yanmadı. Bazen böyle olur. Faturaları her zaman gününde ödemediğimiz olur, bazen de elektrik şirketi fark eder. Annem yarın sabah erkenden arayıp hafta sonu parası gelene kadar süre tanımalarını isterdi.

Bir elimle tepsiyi göğsüme dayayıp tuttum, öbür elimle duvarı yoklaya yoklaya, taş merdivenlerden dikkatle indim. şu anda düşüp yaralanmak istemiyordum. Özellikle annem yemeğini yemedi.

Merdivenin altına yaklaşırken hafif bir inilti duydum, geç kaldığım için suçluluk hissettim.

“Affedersin anne, bu gece işler çok uğraştırdı da.” Ayrıca Mutlu Avcılar’da yirminci seviyeye gelmiştim ama onu söylemeye gerek yoktu.

Sessizlik. Annem pek mazeret dinleme havasında değil gibiydi.

Artık karanlıkta hiçbir şey göremiyordum, onun için arka cebimden telefonumu çıkarıp el yordamıyla ışığı açtım. Yanlışlıkla tam annemin gözüne tutunca annem geriye doğru katı. Beyaz dişleri parladı.

“Pardon, pardon.” Tepsiyi ve telefonu yere koydum, şimdi ışık tavana doğru duruyordu, çiğ et parçasını tepside aldım. Parça kafam kadardı, kesmeyi unutmuştum. Kemiği hâlâ içinde duruyordu. Kafesin parmaklıklarının arasından geçemeyebilirdi.

Ama artık çok geçti, annem etin kokusunu almıştı. Hemen, hızla karanlıktan çıkıp yaklaştı. Kapıya atlayınca bütün kafesi titreten sert bir metal tangirtısı koptu, sonra biraz geri çekildi.

Bir an önce halletsem iyi olacaktı.

Eti yere attım, annemin güzelce katlayıp kenara koyduğu giysilere sıçratmamaya çalışarak ayağımla vura vura ezdim, sonra alıp ilerledim, mümkün olduğu kadar kafese yaklaşmadan uzattım.

Annem gölgelerin arasından çıkmadı.

Bir şey bekliyordu.

Eğer kapıyı açacağı mı düşünüyorsa çok beklerdi ama şu anda kafasından geçen şeylere tam olarak düşünce denebilir mi emin değildim.

Belki duygu demek daha doğru olurdu. Açlık. Hiddet.

Etin kanı bileğimden, kafes kapısının ortasına kaynakla tutturulmuş levhaya damlayıp aşağı süzüldü. Yasal uyarı levhası.
DİKKAT: ISIRIR.

“Al hadi, çok ağır.”

Kollarımın gücü kalmamıştı, çok yorgundum. Kapatma gecesi olduğu halde bu gece evde kalıp televizyonun karşısında yayılmayı ciddi ciddi düşünmüştüm ama elektrik kesildiği için o iş yatmıştı, şimdi de annem beni uğraştırıyordu. İçime yayılan sinir dalgasına karşı koyamadım, eti biraz daha ileri ittim, kemik parmaklıklara takılıp zorlandı, sonunda birden geçiverdi.

Annemin beklediği buydu.

Bir milisaniye geçmeden dişlerini göstererek beni kapmak için atılmıştı, ben kolumu parmaklıkların arasından dışarı çekmeye uğraşırken pençeleri gömleğimi yırttı.

Panik içinde kendimi geri çekerken eti elimden bırakmayı son anda hatırladım. Ama parmaklarımın boğumları demir parmaklıklara çarptı. Sonunda elim kayıp çıktı, ben de düşüp etten sızan kanlı suların ortasına oturdum.

Bir an oturup kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim. Her şey yolundaydı. Annem çömelmiş, sarı gözlerini üstümden ayırmadan beni izleyerek eti parçalıyordu.

Kolum hâlâ gövdeme bağlı gibi görünüyordu ama elimin üstünde ince bir kırmızı çizgi vardı, annemin sivri dişlerinden birinin ucu sıyırıp dümdüz bir kesik atmıştı. Yalnızca bir sıyrıktı. Çok daha kötü olabilirdi. Ama çok yanıyordu.

Cık cık diyerek popomu ovuşturdum. “Anne yaa.”

Annem, çenesinden et parçaları dökülerek ve ağzından yere pembemsi bir salya akıtarak yemeğini birkaç saniyede yalayıp yuttu. O sinirle şu anda bir resmini çekip internete koyasım geliyordu ama beni öldürürdü.

Saatime göre sekizi on geçiyordu. Kafamın arka tarafında ve omuzlarımda zonklayan, hafif bir ağrı vardı, bu baş ağrısı her kapatma gecesi olurdu ama yaşadığım küçük adrenalin patlaması sayesinde artık ayılmış, cin gibi olmuştum.

Artık film seyredemeyecek kadar gerilmiştim, zaten elektrik de yoktu, ben de gidip Elena’yla takılmaya karar verdim. Benim aksime, o kesin babasıyla ağabeyini saatler önce halletmiş olmalıydı.

Annemi kendi hâline bırakıp bastığım yere dikkat ederek merdivenlerden yukarı çıktım, bahçeyi geçip tetikleme telinin üstünden atladım ve yolun karşısında oturan Elenaların evine doğru yürümeye başladım. Elena'nın odasının perdelerinden hafif bir ışık sızıyordu. Daha önce, tetikleme telini bağlarken onun şarkı söylediğini duymuştum. Sesi bayağı güzeldir.

İlk bir bahar akşamıydı; havada ilk biçilen çimlerin kokusu vardı. Uyarı flamaları ve ışıklı TEHLİKE tabelaları, saçma doğum günü partisi süsleri gibi her evdeki tehlikeleri işaret ediyordu. Yol boyunca dışarıda bir sürü çocuk vardı, küçükler oyun oynuyor, büyükler omuzlarında sakinleştirici tüfekleriyle dikilmiş telefonlarına bakıyor ya da öbek öbek toplaşmış konuşuyorlardı. Daha bakıcılığa başlayalı bir iki ay ancak olan küçük Mika bile tekerlekli sandalyesiyle çoktan evlerinin ön verandasına kurulmuş, deneyimli bir bakıcı gibi X50 tüfeğinin namlusunu temizliyordu. Ameliyat yerleri iyileşene kadar tekerlekli sandalye kullanması gerekiyordu. Rudy ve Asim sokakta kuka oynuyorlardı. Daha yürümeye yeni başlamış küçüklerden birkaçı fındık ağacının dibinde, etrafı çevrilmiş oyun alanına kapatılmıştı, orada birbirlerine avuç avuç ot atıp böcek yiyerek eğleniyorlardı. Herkes çoktan hazırды.

Benim de daha düzenli olmam gerekiyordu, farkındaydım. *Hazırlan, kilitle, gözünü aç.* Hepimizin uyması gereken düzen buydu.

Tremorglade etraftan çok kopuk ve kapalı olduğu için dünyanın her tarafındaki ölümcül hava olayları, salgınlar, şiddet suçları ve ortalığı kasıp kavuran korsanlar gibi korkunç tehlikeler bizi etkilemiyordu.

Bizi yalnızca birbirimizin hataları etkileyebilirdi.

BÖLÜM İKİ

Elenaların evinde üst kat pencerelerinden birinden müzik sesi geliyordu; o oda Elena'nın ağabeyi Pedro'nun odasıydı. Pedro kapatma sırasında kafesinde hep bangır bangır müzik olsun, hareketli ve neşeli bir şeyler çalsın isterdi. Elena genellikle önce ona kendisi şarkı söyleyerek başlar, sonra da gece boyunca çalması için teybi açardı. Kendi odası da ağabeyininkinin tam karşısında olduğu için gece yatarken kulaklık takıyordu ama bir sorun çıkarsa haberi olsun diye uyarı bileziğini çıkarmıyordu, hiçbir zaman da sorun çıkmıyordu. Yani, en azından çok uzun zamandır hiç sorun çıkmamıştı.

Pedro müziğin iyi geldiğini iddia ediyordu, onun için de kapatmalar sırasında kendine çeşitli müzikler çalıp tepkilerini kaydediyordu. Şimdiye kadar sonuçlar... Çok sınırlı olmuştu. Yani belki, yalnızca *belki*, elektropop müzik hiddetini bir derece azaltıyor olabilirdi. Ya da yarım derece. Belki.

Ön kapıya çıkan merdivenlerin daha birinci basamağına adım

atmıştım ki kapı çat diye açıldı ve yüzünde kocaman, muzip bir sırıtıyla Elena göründü. Uzun kâkülleri alnının hafif esmer derisine yapışmıştı ve soluk soluğaydı. Herhâlde dans ediyordu.

Sonra bana bir kere daha baktı. “Vay. Birini mi kestini?”

Ben de kendime baktım. Ay ışığında, sokak lambasının tam altında durunca sandığımdan epeyce kötü duruyordum. Tişörtümün önünde kocaman, şekilsiz bir kan lekesi vardı, büyük lekenin etrafına da küçük küçük bir sürü leke sıçramıştı, pantolonumun bacaklarıma ıslak ıslak yapışması da hoş değildi. Bembeyaz kollarımda yol yol kırmızı çizikler vardı. Bir yerlerden iç kaldıran bir kasap dükkânı kokusu geliyordu, sanırım kokunun kaynağı da ben olabilirdim.

“Ha, yok, yalnızca... Annemin yemeğini verirken üstümü biraz batırmışım. Gidip değişeyim mi?”

“Yok, boş ver. O pantolonun kendi deseni daha bile kötü. Kan lekesi biraz örtmüştü.”

“Sağ ol.”

Elena koluma dostça vurdu. “Çok sarsaksın, Sel.”

İnkâr etmenin bir yararı yok. Sarsak benim göbek adım. Bir şeyi düşürmek, kırmak; bir şeye takılıp düşmek, boğazına kaçır-mak mümkünse benden kaçmaz.

Öğretmeni vurduğumdan beri okulda atıcılık antrenmanında herkes benden durabildiği kadar uzak duruyor. Tabii ki öğretmeni vurduğum iğne gerçek iğnelerden değil antrenman iğnesiydi, kapatma gecesi dışında gerçek iğneyle vurulsa ölmüş olurdu. Ama antrenman iğneleri bile insanın etine saplanınca acıtır. Kazaydı ama açıkçası öğretmenin bunun kaza olmadığından kuşkulandı

olabileceğini anlıyorum, o sırada arkamda duruyordu. Dersin sonunda sakinleştirici tüfeğimi omzuma atmıştım ama emniyetini kapatmayı unutmuşum. Bir ay boyunca her akşam okulda cezaya kaldım: Yalnızca ben, birkaç hedef ve bir sürü iğne. Bu bile isabet oranımı pek fazla düzeltmedi.

“Meşelik?” diye bir öneride bulundum.

Meşelik Emekli Rezidansı, arkadaşımız Harold’un yaşadığı huzur evi. Harold’la iskambil oynarız, kendisi Tremorglade’de kapatma gecesinde yanına yanaşırsak bizi parçalamayacak tek yetiştirilmiştir.

* * *

Bisikletlerimizi alıp şehrin öbür tarafına sürdük. Yol boyunca bize, ev ve dükkânlar arasından arada karanlık bir şerit gibi gördüğümüz nehrin şırıltısı eşlik ediyordu. Nehir Tremorglade’in batı kıyısından aşağı doğru kıvrıla kıvrıla yavaşça akarak ilerliyor, ormana kadar giderek genişliyor, sonra da otuz metrelik bir şelale hâlinde aşağı dökülüyordu. Arkamızda ve iki yanımızda Tremorglade’i at nalı şeklinde saran dağlar vardı. Sanki doğa, dünyanın savaş ve kanunsuzluk dolu, hastalık, fırtına ve kuraklıkların kasıp kavurduğu bir cehenneme dönüşeceğini bilmiş de biz bir avuç şanslı insanı esirgemek için küçük bir köşe ayırmış gibiydi.

Yolun ortası sayılabilecek bir yerde Sağlık Merkezi’nin önünden geçtik. Bu gece tabii ki kimse yoktu. Ama biz çocuklar, hepimiz ilk yardım eğitimi almıştık. Aramızdan ciddi şekilde yaralanan biri olursa sabah Sağlık Merkezi açılıncaya kadar kan kaybından ölmemeye çalışarak beklememiz gerekecekti. Araba boyunda bir teslimat İHA’sı Sağlık Merkezi’nin arazisindeki iniş alanından

kalktı ve pervaneleri fıldır fıldır dönerek yükseldi, ağaçların üzerinden Hastaville yönüne doğru uçtu. Bu ayki kullanma süresi dolmuş sakinleştirici iğneleri alıp yerine yenilerini bırakmış ve bizim için tıbbi malzeme ya da ekipman getirmiş olmalıydı. Kırmızı ışığı yanıp sönerek uzaklaştı, sonra da gözden kayboldu.

Her şeyimiz İHA'larla gelir; İHA'ların kimi bunun kadar büyük kimi de insanın avcuna sığacak kadar küçük olur. İHA'ları kaçırmak ve soymak normal araçlara göre daha zor olduğu için bu günlerde çoğu yer İHA kullanıyor. Burada böyle bir sorun yok; kasabamız kalkıp gelmeye değmeyecek kadar küçük ve uzak. İstedğimiz şeyi internetten ısmarlayıp kapımıza getirebiliyoruz ama elimizden geldiğince çoğu şeyi buradaki esnaftan almaya çalışırız çünkü annem kasaba halkına destek olmanın önemli olduğunu söylüyor. Hiç dışarıdan gelen birini gördüğümü sanmıyorum.

Bisikletle giderken her zamanki hafif kaygı ve bulantının bastırıldığını hissettim. Buna ağırlık deriz. Biz çocuklar ayda bir güneşin batmasına doğru bilekliklerimizden bir uyarı alırız ama aslında hiçbirimizin uyarıya ihtiyacı yok. Vücudumuz zamanın yaklaştığını kendiliğinden bilir ve bundan hiç hoşlanmaz. Her şey ağırlaşır. Sanki büyükler dönüşürken atmosferdeki enerjiyi emiyormuş gibi hava basıklaşır.

Annem küçüklüğünde, Bozulma'dan sonra bile, böyle bir ağırlık bastığını hatırlamıyor ama büyükler hep böyledir, eskiden her şeyin daha iyi olduğunu düşünürler. Baş dönmesi, baş ağrısı ve kötü bir şey olacakmış hissi sabaha geçmiş olur ama çoğumuz bu gecelerde pek iyi uyuyamayız. Rehberlikte kapatma gecesi görevlerimizi yaptıktan sonra makul bir saatte yatmamız gerektiği

söyleniyor, tabii bir alarm olursa yataktan fırlayıp sakinleştiricileri yapmaya hazır olmamız gerekiyor. Ama “makul saat” ne demek, kim karar veriyor? Bu geceler bize ait.

Bazen bisikletimi batıya doğru yeteri kadar hızla sürebilsem de saat dilimleri arasında güneşin battığı andan hep bir adım önde olabilsem, hiç yakalanmasam ne olur diye düşünürüm. Arkamda kıvranıp kasılan, vücutları şişip patlayan, tüylenen, dolunayda başka bir şekle bürünüp dönüşen yetişkinlerden bir gelgit dalgası bırakarak, bir kırlangıç gibi hafif ve özgür, uçarcasına gitsem.

Dönüşmek. Resmi ifade bu. Söz edilen tüyler ürpertici süreci düşünürseniz çok ciddi ve kibar bir terim. Buralarda daha çok “diş çıkarmak,” “gerçek kürk giymek,” “tüy topağı kusmak”, “veterinere gitmek” gibi sözler kullanılıyor. Benim en sevdiğim, “kum kutusunu eşelemek.” Ve tüm o gözlerin pörtlemesi, tüylerin fışkırması gibi şeyler bittiğinde oluşan yaratıklara da “dönüşenler” deniyor. Biz genellikle karındeşenler sözünü kullanıyoruz. Nedeni belli. Onları boşuna kafese kapatmıyoruz.

Her dilde farklı adları var tabii ama adına ne dersiniz deyin dünyanın her yerinde aynıdırlar ve yirmi beş yıl önceki Bozulma’dan bu yana hiç değişmemişler. O günden beri her dolunay gecesi, güneşin batışından doğuşuna kadar yaklaşık on dört, bazen on beş yaş üzerindeki herkes dönüşüyor. Daha doğrusu *hemen hemen* herkes.

Tam hangi gece olacağını nasıl hesapladıklarıyla ilgili teknik ayrıntılarla canınızı sıkmak istemiyorum ama ay döngüsüne bağlı bir şey, o da ortalama 29,5 gün sürüyor. Ayın en yuvarlak olduğu ana ve bu anın hangi günbatımına ya da gündoğumuna en yakın

olduğuna bağlı. Şu kadarını söylesem yeterli: Tarih, matematikçiler tarafından hesaplanıyor sonra da otomatik olarak herkesin Bakbul takvimine işleniyor. Şehir meclisi de kimse atlamasın diye gereken her şeyi yapıyor. Söylentilere göre, kuzeyde bazı yerlerde garip durumlar oluyormuş. Örneğin güneşin aylarca hiç doğmadığı dönemlerde vücudu tetikleyecek gün batışı ya da gün doğuşu olmayınca dönüşüm tam hesaplanamıyormuş. Bazen yirmi dört saat, bazen bütün bir hafta sürebiliyormuş, sonra da kişi kafası karışmış bir hâlde, salyaları aka aka uyanıyormuş. Berbat, değil mi?

“Uf, bu gece daha kötü gibi, değil mi?” dedim.

Elena omuzlarını silkti. Ağırılık onu da biraz etkiliyor ama her zaman idare ediyor, bu gece çatık kaşları açılmış, sırtı dikleşmişti, yoldaki çukurların etrafından Mutlu Avcılar’ın İleri ayarında, altmışıncı seviye bir karındeşen gibi hızla ve rahatça dolaşıyordu. Kendi kendine gülümsüyordu, gamzeli, yuvarlak, hafif esmer yanakları hızın ve yüzüne çarpan rüzgârın verdiği neşeyle pembeleşmişti. Ağırılık bazı insanları kesinlikle daha çok etkiliyordu. Büyük olasılıkla kapatma gecesinde babasını düşünüp endişelenmek zorunda olmamasının da etkisi vardı.

Meşelik’e varmamızdan hemen önce hurda bisikletimin zinciri yine attı, onun için de yolun kalanını yürüyerek gitmek zorunda kaldık, sonra da bisikletleri Meşelik’in yuvarlak çiçek tarhlarıyla süslü, geniş çimenliğine bıraktık. Tesisin arazisi ta şehrin bitip gür bir ormanın başladığı yerdeki yüksek çam ağaçlarına kadar uzanıyordu. Binanın kendisi tek katlı, tuğla kaplı, modern bir yapıydı, duvarların dibinde çalılar vardı. Uzaktan şelalenin sesi,

DÖNÜŞENLERİN KASABASINA HOŞ GELDİNİZ...

Sel Archer, normal bir kasabada normal insanlarla birlikte sakin bir hayat sürer, ayda bir gece hariç... Dolunay gecesi, neredeyse tüm yetişkinler kurtadama dönüşür ve onları tehlikelerden korumak da Sel ve arkadaşlarına düşer.

Bu sakin yaşamın ardındaki gerçekler açığa çıktığında ve Dönüşenler kaçmaya başladığında, acaba Sel ve arkadaşları, her adımlarını kimin veya neyin izlediğini çok geç olmadan ortaya çıkarabilecekler mi?

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6534-34-6

9 786256 534346

